

Proloog

In Brighton Hills gebeurt nooit iets. Althans, niet op het eerste gezicht. Alles speelt zich af in gefluister en achter gesloten deuren. Het gonst van de geruchten en zijdelingse blikken, terwijl de oppervlakte rimpelloos en kalm blijft. Maar daarachter gaat een wereld schuil van wanhopige vrouwen die hun ogen sluiten voor de affaires van hun man omdat ze hun Gucci's en Birkins niet willen opgeven, en van vaders die recreatief coke kopen van een scholier om hun zieldodende baan vol te houden. Neem Abby Rosen: haar nanny stal haar diamanten ring van drie karaat, verkocht hem en verving hem door een zirkonia – zonder dat Abby het ooit merkte. Of Martin Landry, die ervandoor ging met zijn stiefdochter van zeventien. Zo zijn er talloze verhalen in dit troosteloze, ondoorgrondelijke stadje. Wie weet wat ervan waar is? De mensen lijken te beige en te plastic om werkelijk interessant te zijn, maar achter de keurige façade broeit iets. Als je door Brighton Hills loopt, dan is alles groen, netjes en... een leugen. Mensen zijn beleefd, en het is er altijd stil. Maar vannacht werd die stilte bruut doorbroken.

Hij wilde alleen maar praten, maar voor hij het wist, stond hij te schreeuwen, zijn stem verstikt door de tranen. Hij had

hulp nodig. De regen kwam met bakken uit de lucht, de donder raasde zo hard dat hij moest schreeuwen om erbovenuit te komen. Het was niet zijn bedoeling om bedreigend over te komen, maar het gebeurde wel. Hij stond voor de auto, doorweekt van de regen, en smeekte degene achter het stuur om hem te begrijpen. Hij zei sorry voor alles, maar het was niet genoeg.

Er werd geschoten, dacht hij. Door wie? Hij voelde zich van zichzelf afdrijven en begreep niet goed meer wat er gebeurde.

Het enige wat hij zag, waren de koplampen in het donker die plotseling op hem afkwamen. De bestuurder gaf gas, de banden gierden over het natte wegdek en de auto stoof recht op hem af. Er was geen tijd meer om weg te rennen, het ging te snel. Hij voelde de onvoorstelbare klap van de bumper tegen zijn heup, en toen vloog hij door de lucht, alsof hij zweefde.

Hij sloeg zo hard tegen de grond dat zijn hoofd niet eens stuiterde. Hij voelde zijn schedel barsten en zacht worden, en warm bloed vloeide in een plas rond zijn hoofd. Hij kneep zijn ogen dicht terwijl de zwarte regen in zijn gezicht sloeg en zei tegen zichzelf dat het goed zou komen, dat hij niet dood zou gaan. Terwijl de auto wegreed, kwam er een andere de straat in rijden. Misschien zou hij toch nog geholpen worden, dacht hij. Hij kon nog gered worden, dat wist hij zeker. De auto stopte. Ze kwamen hem helpen! Portieren gingen open en sloegen dicht, en hij hoorde de stemmen van twee mensen, een man en een vrouw.

‘O mijn god!’ riep de vrouw. ‘Bel... Jezus, bel een ambulance!’ Op dat moment klonken er naderende sirenes. Ze kwamen vast voor hem.

‘We moeten hier weg!’ zei de man.

‘Wat?’ De vrouw knielde naast Caleb neer. Hij probeerde zijn hand naar haar uit te steken, maar zijn lichaam rea-

geerde niet. De man trok haar bij hem weg.

‘Er komt hulp aan. We kunnen hier niet blijven,’ zei hij. Caleb voelde dat ze aarzelde, maar een moment later wist hij dat ze weg was. Hij hoorde de auto weggrijden, de tranen stroomden over zijn wangen en werden weggespoeld door de regen. Hadden de burens de politie gebeld vanwege het pistoolschot? Ze waren er vast bijna. Hij wachtte, alleen, terwijl de kou door zijn kleren drong. Hij begon te beven.

‘Het spijt me,’ fluisterde hij, maar nog voor er hulp kwam, was hij er al niet meer.

1

Bijna een jaar later

Paige

Paige geeft de afrikaantjes in haar voortuin water en verbaast zich erover hoe lelijk ze zijn. De bloemen hebben de oranje kleur van zoete aardappelen en doen haar denken aan een bank uit de jaren zeventig, en ineens walgt ze ervan. Ze zakt op haar knieën om ze met wortel en al uit de grond te rukken en vraagt zich af waarom ze ooit zoiets lelijks naast haar keurige Russische salie heeft geplant. Maar dan komt de herinnering plotseling terug. De moederdagpicknick van de kerk, toen Caleb in groep acht zat. Een of andere idioot had de aardappelsalade te lang in de zon laten staan, en Caleb kreeg voedselvergiftiging. Alle kinderen mochten een plantje uitkiezen voor hun moeder, en hoewel Caleb mayonaise aan het uitbraken was, wilde hij per se een plantje halen. Vol trots had hij haar het plastic potje gegeven, en zij had gezegd dat ze het samen in de tuin zouden planten, zodat ze altijd naar zijn mooie afrikaantjes konden kijken. Hoe had ze dat kunnen vergeten?

Ze voelt de tranen opkomen, maar slikt ze weg. Haar tectel Christopher waggelt naar haar toe en duwt zijn neus tegen haar arm. Hij voelt het altijd als ze moet huilen, en dat is bijna voortdurend sinds Calebs dood. Ze drukt een kusje op zijn kop en kijkt naar de ineens prachtige afrikaantjes. Op

dat moment wordt ze opgeschrikt door de krantenjongen, die de doodlopende straat in fietst en een opgerolde krant in haar richting gooit. Het ding raakt de kleine Christopher midden op zijn rug.

‘Wat ben jij voor achterlijke psychopaat?’ roept Paige uit. Ze springt overeind en smijt de krant terug naar de jongen, die hem vol tegen zijn hoofd krijgt en van zijn fiets valt.

‘Wat is er mis met je, mens?’ roept hij terug, terwijl hij overeind krabbelt en zijn fiets oppakt.

‘Wat is er mis met mij? Jij probeert mijn hond te vermoorden. Kijk verdomme uit je doppen!’

Hij trekt een gezicht en begint weg te fietsen, maar Paige grijpt de tuinslang en spuit hem kletsnat tot hij buiten bereik is. ‘Snotaap!’ roept ze hem na.

Een halfuur later gaat de bel. De politie. Paige doet niet open. Ze zit in de achtertuin, met een koffie in een scheve beker van klei waarin met kleine vingertjes ‘mama’ is geschreven. Ze aait over Christophers kop, kijkt naar de klimop die langs de bakstenen garage omhoogkruipt, en vraagt zich af of dat slecht is voor de fundering. Als de bel opnieuw gaat, roept ze: ‘Ik sta niet voor jullie op. Als jullie iets willen vragen: ik zit hierachter.’ Ze grinnikt bij de gedachte dat ze zich door het smalle pad langs het huis moeten wringen, en hoopt dat ze onderweg de gifsumak raken.

‘Goedemorgen, mevrouw Moretti,’ zegt een van de agenten. Het is de vrouw, Hernandez. Dan doet die witte kerel zijn mond open, Miller. Ze kan hem niet uitstaan. Natuurlijk hebben ze Miller gestuurd, met dat vieze snorretje van hem. Hij ziet er eerder uit als een kinderlokker dan als een politieagent, bedenkt ze. Wie neemt zo’n vent nou serieus?

‘We hebben een klacht ontvangen,’ zegt hij.

‘O ja, joh? Doen jullie tegenwoordig onderzoek? Volgen jullie zelfs meldingen op?’ zegt Paige, terwijl ze de hond blijft aaien en hen niet aankijkt.

‘Je hebt een vijftienjarige aangevallen. Kom op.’

‘Dat is absoluut niet waar,’ snauwt ze.

Hernandez gaat op een stoel tegenover Paige zitten. ‘Wil je ons dan vertellen wat er wél is gebeurd?’

‘Ga je me arresteren als ik nee zeg?’ vraagt ze, waarop de twee agenten elkaar een blik toewerpen die ze niet kan peilen.

‘Zijn ouders willen geen aangifte doen, dus...’

Paige zegt niets. Ze hoeven haar niet te vertellen dat dat uit medelijden is.

‘Maar, Paige,’ zegt Miller, ‘we kunnen niet blijven langskomen voor dit soort dingen.’

‘Mooi zo,’ zegt Paige fel. ‘Misschien houden jullie dan tijd over voor jullie echte werk en kunnen jullie eindelijk uitzoeken wie mijn zoon heeft vermoord.’

Hernandez staat op. ‘Nogmaals, je weet dat wij niet de rechercheurs zijn die...’

Maar voor ze haar zin kan afmaken, onderbreekt Paige haar; ze hoeft de smoesjes niet te horen.

‘En misschien moeten jullie achter die halvezool aangaan die mijn hond probeerde te vermoorden. Wat dacht je daarvan?’

Paige staat op en loopt naar binnen zonder op een antwoord te wachten. Ze hoort de agenten iets tegen elkaar mompelen en ze lopen weg.

Ze kan zich niet beheersen, en ze kan zichzelf er niet toe zetten om vriendelijk te zijn. Vroeger was ze vriendelijk, maar het is alsof haar hersenen opnieuw geprogrammeerd zijn. Waar ooit empathie zat, zit nu alleen nog maar ergernis. En de uniformen van de agenten triggeren haar; ze herinneren haar aan die nacht, aan de rode zwaailichten, als nachtmerrieachtige flitsen uit een film. Een horrorfilm, niet het echte leven. Dit kán haar echte leven niet zijn. Ze kan het nog steeds niet bevatten.

De geüniformeerde agenten spraken haar toen toe, zeiden neerbuigende dingen, trokken haar weg, noemden haar ‘mevrouw’ en stelden idiote vragen. En telkens als ze nu een politie-uniform ziet, wordt ze vervuld van spijt. Ze weet niet precies waarom, maar die uniformen slingeren haar terug naar die nacht, ze doen haar verlangen naar alle dingen die ze nooit met Caleb heeft gedaan en laten haar rouwen om alle dingen die ze wél hebben gedaan. Ze roepen flarden van herinneringen op, zoals toen hij zes was en een My Little Pony wilde die Star Prancer heette. Een roze pony, met paarse bloemetjes in haar manen. Ze had hem die niet gegeven omdat ze hem wilde beschermen tegen pesterijen op school. Nu vervult de herinnering haar met zelfverwijt.

Ze probeert niet te denken aan die keer dat ze op de bank in slaap viel terwijl ze samen *Rugrats* keken toen hij nog een peuter was, en wakker schrok van zijn gefgil omdat hij van de bank was gevallen en met zijn hoofd tegen de salontafel was geklapt. Het liep goed af, maar het had veel erger kunnen zijn. Hij had zijn vinger in het stopcontact kunnen steken, de hor voor het raam open kunnen duwen en van de tweede verdieping naar beneden kunnen vallen, of bleekwater uit het aanrechtkastje kunnen drinken. Wanneer die herinnering opkomt, moet ze meteen opstaan en iets gaan doen, diep zuchten en de schaamte van zich afschudden. Hij had die middag dood kunnen gaan door haar onoplettendheid. Ze heeft het nooit aan Grant verteld. Alleen aan Cora, en die zei dat elke ouder soms zoiets doet, dat het bij het leven hoort. Mensen vallen nu eenmaal weleens in slaap. Maar Paige heeft het zichzelf nooit vergeven. Ze hield zielsveel van Caleb, en nu dringen twijfel en kleine momenten van spijt zich steeds opnieuw op in haar gedachten. Ze kwellen haar en maken haar constant onrustig.

Ze was geen huismoeder, zoals Cora, ze woonde zo ongeveer in het restaurant. Ze runde het jarenlang. Caleb deed

zijn huiswerk in de pauzeruimte van de keuken, hij hielp met tafels afnemen en deelde menu's uit. Hij leek het geweldig te vinden. In plaats van na school de hele middag voor de tv te hangen, ontmoette hij nieuwe mensen en leerde hij nieuwe dingen. Maar zei ze dat alleen maar tegen zichzelf om het schuldgevoel te verzachten? Was hij gelukkiger geweest met een meer standaard dagelijks leven? Toen hij zich op de eerste dag van de kleuterschool aan haar heen vastklampte, had ze hem toen wel moeten dwingen haar los te laten? Had ze inderdaad toe moeten staan dat hij zo vaak van studierichting veranderde? Was hij gelukkig geweest? Had ze hem gegeven wat hij nodig had?

En waarom was er een pistool op de plaats delict gevonden? Had hij problemen gehad waar zij niets van wist? Vrienden die ze niet kende? Hij had haar altijd alles verteld. Ze waren close geweest. Toch?

Terwijl ze naar de keuken loopt om haar beker neer te zetten, ziet ze door het raam dat Grant de oprit oprijdt. Voor hij uitstapt, schudt hij zijn hoofd bij het zien van de politieauto.

Hij zegt er niets over als hij binnenkomt. Zwijgend schenkt hij zichzelf een kop koffie in en loopt naar de achtertuin, waar Paige naartoe is gevlucht zodra ze hem zag aankomen. Hij geeft haar de *Times* nadat hij de kruiswoordpuzzel eruit heeft gehaald, gaat zitten en staart over de rand van zijn bril naar de puzzel.

Hij zegt pas iets als Christopher naar hem toe komt. 'Wie wil er een koekje?' vraagt hij, terwijl hij een klein hondenkoekje uit de borstzak van zijn overhemd pakt. Hij glimlacht naar de kleine Christopher, die het gulzig opschrokt.

Zo gaat het al maanden, sinds Grant en Paige dat onoverkomelijke verlies hebben geleden. *Misschien is het mogelijk om erdoorheen te komen, maar misschien niet samen*, had Paige op een avond tegen Grant gezegd, na de zoveelste ruzie

over hoe ze met hun verdriet moesten omgaan. Grant wilde gewoon in zijn oude leren fauteuil in de woonkamer bij de open haard zitten, met Christopher aan zijn voeten en een glas whisky in zijn hand, en niets dan stilte en rust.

Paige daarentegen wilde schreeuwen, tegen iedereen die ze tegenkwam. Ze wilde de politie verrot schelden omdat ze de dader van de aanrijding nog steeds niet hadden gevonden. Ze wilde haar dagen besteden aan het ophangen van flyers met een beloning voor tips, ook al wist ze dat maar acht procent van alle hit-and-runs ooit wordt opgelost. Toen de wereld niet reageerde zoals zij wilde, stopte ze met werken in het kleine restaurant dat ze samen runden. Ze sloot zich thuis op en schreeuwde tegen *Jeopardy!* en de krantenjongens. Ze wilde van zich laten horen, stennis schoppen. Ze konden elkaars manier van rouwen niet verdragen, en uiteindelijk trok Grant in het kleine appartement boven hun Italiaanse eethuis, Moretti's, zodat Paige de ruimte kreeg die ze nodig had.

Nu, bijna een jaar na die noodlottige dag, komt Grant nog steeds elke zondag langs om te checken of de bakjes van de afhaalmaaltijden zijn opgeruimd, of het vuilnis is buitengezet, of ze een beetje voor zichzelf zorgt en of het huis niet in verval raakt. En om haar een kus op haar wang te geven en te zeggen dat hij van haar houdt voor hij weer weggaat.

Hij doet geen observaties of suggesties, hij maakt alleen onschuldige opmerkingen over het nieuws of over de nieuwe ovengebakken *mostaccioli*, die als special op het menu staat.

Ze ziet dat zijn blik op de verrekijker valt, die op het tafeltje naast haar Adirondack-stoel ligt. Het heeft geen zin om te doen alsof ze aan het vogelen is of zoiets. Hij weet dat ze ervan overtuigd is dat een van de burens hun zoon heeft vermoord. Ze weet het zeker. Dit is een afgesloten woonwijk; er komt hier bijna niemand die hier niet woont. Zeker niet zo laat op de avond. De beveiligingscamera bij de ingang

was die avond toevallig uitgeschakeld, wat suggereert dat het geen ongeluk was, maar gepland. Er lag een pistool naast Calebs lichaam, maar er was niet mee geschoten, en hij had geen schotwond. Het klopt van geen kanten, en als de politie niet wil bewijzen dat het moord was, dan zal zij het zelf doen. Ze is vastbesloten uit te zoeken welke kloodzak uit de wijk een motief had.

Ze heeft het allemaal al duizend keer tegen Grant gezegd. In het begin spoorde hij haar aan om zich op haar werk te concentreren of om een tijdje vakantie te nemen – alles om te zorgen dat ze zich niet verloor in haar obsessie. Hij waarschuwde haar dat ze haar gezondheid en hun relatie kapotmaakte, maar is al maanden geleden gestopt op haar complottheorieën in te gaan.

‘Nog ontdekkingen?’ vraagt hij alleen nog, terwijl hij zijn blik van de verrekijker losmaakt en zich weer over zijn kruiswoordpuzzel buigt. Ze wappert met haar hand, als om te zeggen: *ik weet dat je het eigenlijk niet wilt horen*. Maar na een paar tellen zegt ze: ‘Danny Howell van 6758. Hij heeft al maanden niet meer in zijn Mercedes gereden.’ Ze kijkt Grant triomfantelijk aan, maar hij lijkt niet te snappen wat ze ermee wil zeggen.

‘Oké,’ zegt hij, terwijl hij ‘emoe’ invult.

‘Dus ik heb een kijkje genomen in zijn garage, en er zit een deuk in de bumper.’

‘Je hebt ingebroken?’ vraagt hij bezorgd.

Ze weet dat de Howells vijf auto’s hebben en dat die deuk in het afgelopen jaar door van alles kan zijn veroorzaakt, maar het laat haar niet los. ‘Ja, en dat is maar goed ook. Ik ga terug om foto’s te maken. Misschien kan de politie zien of het lijkt alsof hij iemand heeft aangereden.’ Ze hoort zelf de wanhoop en het verdriet in haar stem terwijl ze zich steeds meer opwindt. ‘Denk je dat ze dat kunnen? Als de deuk bijvoorbeeld van een paaltje bij een drive-through komt, dan

zouden er verfsporen of krassen op moeten zitten, toch? Ze kunnen het vast zien.'

'Het is het proberen waard,' zegt hij. Ze weet wat hij eigenlijk wil zeggen, maar hij doet het niet; hij weet dat het geen zin heeft om haar te vragen niet terug te gaan. Hij laat het onderwerp verder rusten.

'Ik zoek iemand die een paar dagen per week in het restaurant wil helpen – vooral een pianist voor 's avonds, maar ook iemand die kan helpen met de boekhouding en de planning.' Paige weet dat het een subtiele poging is om haar af te leiden, en ze hapt niet. 'Nou, succes. Ik hoop dat je iemand vindt.' Ze staren zwijgend naar de bomen in de achtertuin.

'Die klimop groeit goed,' merkt hij na een paar minuten stilte op.

'Denk je dat dat slecht is voor de fundering?' vraagt ze.

'Nah,' zegt hij, en hij legt zijn hand even op de hare, die op de armleuning van haar stoel rust. Dan staat hij op. Hij kust haar op haar wang en zegt dat hij van haar houdt. Daarna zet hij de vaatwasser aan en neemt op weg naar zijn auto het vuilnis mee. Ze kijkt toe terwijl hij met tegenzin vertrekt, wetend dat hij liever zou blijven. Dat hij wilde dat alles anders was.

Als Grant het hek uit rijdt en het geluid van de motor wegsterft, stelt ze zich voor dat ze hem belt en zegt dat hij terug moet komen om haar op te halen. Dat ze met hem meegaat naar Moretti's, dat zij de planning en de boekhouding zal doen, en dat ze piano zal leren spelen, alleen maar om hem gelukkig te maken. En dat ze, als de laatste gasten weg zijn, samen flessen Chianti zullen drinken aan tafels met geruite kleedjes, in een schemerig hoekje achterin. Dat ze linguine met venusschelpen zullen eten, dat ze die beroemde scène uit *Lady en de Vagebond* zullen naspelen, en dat ze weer gelukkig zullen zijn.

Ze doet het niet. Ze loopt naar de woonkamer, trekt de

gordijnen die Grant had opengedaan weer dicht om het zonlicht buiten te houden, kruipt onder een verfrommelde deken die naar zure melk ruikt en hoopt dat de slaap haar komt halen.